

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν και πρώτον ἀριθμότης χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια καὶ ἑνηκῶσα καὶ ἕξη
καὶ ὅλα χάρη Μπαρμπαλέτη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τ ῶ φ ρ ἄ γ κ α εἶ ν α ι μ ὄ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ἄνωγ μέρη—δ ε κ α φ ρ ἄ γ κ α κ α λ ' σ τ ὶ τ ὸ χ ε ρ ι .

Εἴκοσι καὶ ὀκτὼ Γενάρη,
μασκαρῶδες σὺ το παζάρι.

Ποῦντος ἑνηκῶσα σὺν εἰκοσῆξ
καὶ ὅτ' ἴθ' ἄλγεθρας κάτι τι θὰ τρέξῃ.

Φασουλῆς ὁ καινοθήρας
εἰς τὴν πῶλιν Ἄλγεθρας.

Ἐστὴν Ἄλγεθρας βρισκομαι, τὴν πόλιν τὴν σπανία,
ποῦναι κοντὰ σὺ το Γιβραλτάρ, κοντὰ στὴν Ἰσπανία.
Πρῶτα δὲν ἦσαν γνωστὴ,
βρῆ Περικλῆτο φῶς μου,
τώρα θὰ γίνῃ δοξασιὴ
σὺ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου.

Ἔχει ρυθμὸν Ἀραβικόν,
ἀλλὰ καὶ Μαυριτανικόν,
δενδροφυτεῖας ποῦ καὶ ποῦ, καὶ κῆψι σήφη, βῆφι,
μὲ πόρτας, μὲ παράθυρα, καὶ μ' ὅλα τὰ χρειώδη.

Τὸ κλίμα τῆς πολὺ γλυκὴ
καὶ ἡ θέα τῆς ρωμανικῆ,
καὶ ἀρχοντολόγ' Ἰσπανικὴ
μοῦ λένε πῶς τὴν κατοικεῖ.

Τάχονικὰ τῶν εὐγενῶν ἀσφράγγων ἀπὸ πάσθρας
καὶ ἔχουσι τὰ μπαλκόνια τῶν βασιλικῶς σὲ γλάστρας.

Ἐδῶ κιντῆεις Ἰσπανοὺς
καὶ δασυτριχοὺς καὶ σπανοὺς,
κιντῆεις καὶ Ἰσπανοὺς
τοσικίστρας καὶ μαριόλας.

Ἐδῶ μαζεύτηκαν ποῦ λὲς
γιὰ συνδιάσκεψιν πολλαῖς,
μὰ καὶ διάφορας φυλαῖς.

Ἐδῶ προσῆλθαν Ἰσπανοί,
πρὸς τοῦτους δὲ καὶ Γερμανοί,
συγγερῶς καὶ Ἀγγλογάλλοι,
μακαρονάδες καὶ ἄλλοι.

Ἐδῶ μοῦ λένε βρισκομαι καὶ πληθεὺς παπαγάλων,
καὶ σήμερ' ἀντιπρόσωποι Δουράμιον μεγάλιον
στὴν Ἄλγεθρας περαιοῦν
καὶ μέρα νύκτα συζητοῦν
γιὰ τὸ Μαρόκο τὸ γνωστὸ, ποῦ λένε, στραβοσκέλη,
πῶς παρ' ἄλλων ἔλπει γὰ γίνῃ κλέους μπάλι,
ἐν ἄλλοις λόγοις ἀφορμὴ πολέμου καταράτου,
ποῦ θὰ τὸν λοχολίξαι πολλοὶ σὺ το Ζαχαράτου.

Καὶ τοῦτ' ἡ συνδιάσκεψις εἶναι μοῦ λέν ἀνάγκη...
γνωρίζεις, Περικλῆτο μου, πῶς οἱ διαβολοφρόντοι
ἔχουν πολλὰ συμφύροντα καὶ μέσα σὺ το Μαρόκο,
καὶ ὅταν ἀπάχη κινδυνὸς ἀμέσως ἀνῶν μπλόκο,
καὶ ἀρχίζουσι τρεχάματα καὶ νερῶρα μεγάλα
καὶ ἔρχονται καὶ καθίζουσι σὺ το ὄβροκο σου ναββάλα.

Βλέπω τὸν Γαληνῶτα, μαρὲ σφοδρασμένε,
Ἄλμεδαβάρ, Ἄλμεδαβάρ, πῶς ὀρόβολο τὸν λένε ;
Εἶναι μεγάλος Ἰσπανὸς μὲ τίτλους καὶ ἱστορία
καὶ τῆς Συνδιασκέψεως ἔχει τὴν Προεδρεία.

Βλέπω τὸν Τέμμαχ τὸν τραπὸ
τῆς Γερμανίας Γερμανὸ,
καὶ ὁ Γάλλος ἀντιπρόσωπος κορόδνεσαι σὺ το μου,
Ρουβὴλ, Ριβέ, δὲν μπόρεσι γὰ μάθω τὸνομά του.

Καὶ τὸν Ἑγγλέο' μπρὸς κιντῶ
καὶ ἔκρινον τὸν Τικόνι,
καὶ κλέα φάρε, τὸν ρεσῶ,
σπαγίτο μακαρόνι ;

Τῆς διασκέψεως αἰτίης
τῆς σοβαρῆς μετῆξι
καὶ ὁ τοῦ Μαρόκου Πρεσβευτῆς
καὶ ἀπάνω κῶνον τρέξι

μέ φάτο' Αράβηκη κι' ὄρη...
τὸν ὀνομάζου' Ἐλ-Μορχή.

Τι κύριος περιεργός και μακομαθημένος !...
πολλὰς ἡμέρας ἦτανε, βρὲ Περικλῆ, χαμένος.
Γυρεύοντε τὸν Ἐλ-Μορχή, μὰ τοῦτος δὲν ἐφάνη...
ποῦ εὐάβολο νὰ βρεῖται ; τί εὐάβολο νὰ κἀνη ;

Πῶς θὰ λυθοῦν χωρὶς αὐτὸν
προβλήματα και γόφου ;
και τρέχει πλήθος Πρεσβευτῶν
γὰ νάβρην τὸν εἰρήνη.

"Ὅμως αὐτὸς χωρὶς ντροπή
και δίχως τίποτα νὰ πῆ
ἐπήγε' στὸ Μαρόκο του, βρὲ Περικλῆ βερῆμη,
νὰ πάρη τὸ χαρέμι.

Κι' εἶται μ' ἐκεῖνο μὰ χαρὰ στὴν Ἀλγεθίρας γύρισε
κι' ἡ πόλις ἀπὸ φερεῖζε κι' ἀπὸ γασμάκι μύρισε.
Αὐτὸς δ' ἔβητε Ἐλ-Μορχή τί κἀλῆτα τοῦ διαβόλου !...
δὲν εἰμπορεῖ χωρὶς Χανὸν μὰ συζητῆ καθόλου.

"Ἐχει σεβντὰ στὰ σπλάχνα του και πρέπει νὰ τὸν βγάλῃ,
κι' εἴπαν Ἐγγλέζοι κι' Ἰταλοὶ και Γερμανοὶ και Γάλλοι
πῶς εἶται Συνδιάσκεψις δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνη
μ' αὐτὸν τὸν φιλοῦνη.

"Ὅλους ἔδω τοὺς ἔπασε μ' αὐτὸν ἀπελπισία
γιατ' στὴν Συνδιάσκεψι δὲν δίνει σημασία,
μῆτε γὰ σκέψεται ἔρχεται ποτε τὸν σὲ σκελεῖ,
Χανὸν τὰρῶσι μονάχα, ταιμποῦκι και σεμπῆτι,
κι' ὅταν ἡ Συνδιάσκεψις τοῦ μπατρη μὲς στὴ μύτη
παίει κι' ἀνακουφίζεται μὲ τὸν γυναικανιτη.

"Στὴν Ἀλγεθίρας βρεῖσκομαι κι' ἀκούω μελωδίας,
μὲ βλέπει κόσμος κερηνάς,
και σὰν ἀρχαῖος Ἰσπανὸς
γυρῶ μὲς' στοὺς δρόμους τῆς μὲ τρεῖς ζουρλομανθῶνας.

Πόθος κρυφὸς μὲ πυρπολεῖ και μ' ὀδηγεῖ σὰν φάρος
κι' ἐμπρός' στὴν Συνδιάσκεψι κορδόνωμα μὲ θάρρος,
και τέτοια λέω, Περικλῆ, καὶ δὲς τοῦ πέγραυ φόρα :
"Ἐ ! σεις, ποῦ μαζευτήκατε στὴν Ἀλγεθίρας τώρα.

"Ἐ ! σεις, ποῦ θεραπεύετε τῆς γῆς τοὺς ἀναπήρους
κι' εὐχαριστίας δι' αὐτὸ σὰς χροσοῦσιν ἀτειροῦς.
"Ἐ ! σεις, ποῦ πολιτίζετε τοὺς ἔξενους τοὺς βαρβάρους
μ' ἀνάμιατον ἀγῶνα,
και πάντοτε μαλλόνετε σὰν τοὺς γγαστοῦς γαιδάρους
'στὸν ἔξενον ἀρχαῖονα.

"Ἐ ! σεις, ποῦ προστατεύετε μὲ τόση κλωσότην
τὸν Ἐλ-Μορχή τὸν ρουκαῶδ,
κάθε Σουλτάνου τὸν παρῶ,
κι' ἐμᾶς τὴν Ρωμοσότην.

Καθεὶς παρῶ μὲρ' ἄς σταθῆ,
βαρῶτα νὰ παρῶσω,
ἀλλοιῶς μὲ ξόλινο σπαθὶ
σὲς κόβω σὰν τὸ κρᾶσσο.

"Ἐ ! σεις, ποῦ μαζευτήκατε στὴν Ἀλγεθίρας τώρα,
βεβαίως θὰ γνωρίζετε πῶς εἶναι και μὰ χῶρα,
ποῦ λένε' στὴν Ἀνατολὴ πῶς ἔχει νὰ πρωτεῖα,
τάλλε κουάλε δηλαδὴ Μαρόκου πολιτεῖα.

Ἀπὴ λοιπὸν ἐξῴδουε δὲν ἔξρω πόσα χρόνια
παράδες γὰ στρατεύματα, τουφέκια και κανόνια,
μὰ δὲν' μποροῦσε στρατεῦμα ποτε τῆς ν' ἀποκτηθῆ
κι' αἰῶνων δικαῖωματα μὲ τοῦτο νὰ ζητηθῆ.

Ἄος του κι' ἐκείνη' ἔῴδουε παράδες γὰ τὰ μάτια,
κι' ἔβραζε μόνο στρατηγὸς καλοῦς γὰ τὰ κερβῆβᾶτα,
ποῦκᾶναν σχέδια πολλὰ και τᾶχρω κομμάτια.

Μὰ μόλις ἀκούσε κι' αὐτὴ,
προσπάται μας ἀγαπητοί,
πῶς τοῦ Μαρόκου κατ' αὐτὰς τὰ πράγμαμα μπερδῶνεται
εἶδε πῶς οἱ παράδες τῆς' στὰ κουτουροῦ' ἔοδεύονται,
και στρατεῦμα' ἀπερῶσις παραγματικὸ νὰ κἀνη,
και φτυστέτε τὴν τρεῖς φοραῖς κανεῖς μὴν τὴν βασάνη.

"Ὁ Ράλλης θέλει τὸν Στρατὸ
νάβαι χιλιάδες ἑκατὸ
και κᾶτι παραπάνου...
γερά σου, ρεπουμπλικάνου.

Κι' ὁ Κόντες, ποῦγει και φωνᾷ
και σ' ἄλα γνώσις περῶσις,
θέλει μονάχα τῆς μισαῖς,
ἀλλ' ὄχι μῶσα' στὰ χαρῶτα.

Μονάχα γὰ τὸν ἀρεθμὸ
ἀκούω τώρα βουχηθμὸ,
γὰ τοῦτον μόνο συλλογῆ, σκοτοῦρα κι' ὄμιλλα,
σὺ μὴν θὰ γίνη στρατεῦμα χωρὶς ἀμφιβολία.

Κι' ἐμεῖς τὸν κόσμου οἰσάμε
μὲ βρῶνο δυνατὸ,
κι' ἐμεῖς ἀπερῶσις
νὰ κἀνωμε Στρατὸ.

Κι' ὁ Θεοῦνης κατ' αὐτὰς,
προσπάται μας μεγάλου,
τοὺς σπαθοφόρους Βουλευτὰς
ἀπ' τὴ Βουλὴ θὰ βγάλῃ.

Κι' αὐτὸ τὸ κᾶζο σῆμερα
δὲν εἶναι μόνον χιμαίρα
και ρουῦκα ποῦ θὰ σπάσῃ...
Στρατὸς κι' εἰρήνη παιῖ.

Κι' ἐγὼ τοῦλα : Θεοῦνη, τοὺς σπαθᾶτους μὴν τοὺς σκᾶνης,
τέτοια κᾶζα μὴ μᾶς κᾶνης.
Μὴν τοὺς θέλεις γὰ τοῦ κρᾶτους
τὸ συμῆρον νὰ σιγοῦν,
ἄφως και τοὺς σπαθᾶτους
ἐκλογεῖς νὰ κνηροῦν.

Προμιῶτερον δὲν εἶναι κᾶλως σὰν κι' ἐμᾶς νὰ βᾶζον
και γὰ ψήφους νὰ τυρῶζον,
παρᾶ τᾶχρω νὰ κῶβον και νὰ τρεῖζον σακαράκας
σὲ κᾶρέκλως κᾶφρενῶν και κᾶεῶδρομιῶν πᾶκας ;

"Αφής και τούτους φάτα
να σκορπάνε σάν και πρῶτα,
και να μᾶς ξεονυχίζουν
θήματα μικρά μεγάλα,
κι δλοένα να τροχίζουν
και τὸ γλώσσα και τὸ πάλα.

Μην ἐντείγης μετὸ κᾶς ο τὸν πολὺν παροξυσμὸν,
καὶ σὺ Σύνταγμα ἀντιβαίνει καὶ σὺ γράμμα τῶν θεομῶν.
Πᾶνε πᾶ καὶ οἱ σπαθοφόροι... θὰ τοὺς χάσωμε... ἢ κρῖμα !
δὲν θὰ χάνονται γὰρ κᾶλπαις, δὲν θὰ κελαιδοῦν σὺ βήμα.
Πῶρα μῖσα' σ' τοὺς στρατιῶνας μετὸ κρᾶνος τὸ βαρὺ,
μὴ φράγματα κανέναν τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ φορῆ.

Τοιοῦτον πραξικόπημα φρικτὸν καθεὶς τὸ κρίνει...
ρίσκον, πατρίς μου, φόρεας, κι' ἄλλοις καὶ θρηνεῖ.
Ἐξέπεσε καιτὸ σπαθὶ σὲ τοῖσιν τὸν αἰῶνα...
τὸ βγάζουν ἀπὸ τὴν Βουλῆ, τὸ στέλλουν σὺν στρατιῶνα.

Πᾶνε τὰ χρόνια τὰ καλὰ, τὰ πάτρια μας ἦδη,
καὶ σπαθοφόροι τῆς Βουλῆς μᾶς ἔπλεγαν τὰ στήθη,
καὶ σῆμας κῆν περὶ Στρατῶν μαλαὰ δὲν ἀπεβλάνονε,
κι' ὄπιστος σ' εἰμένους τοὺς καιροὺς
δὲν ἦταν πρῶτος σ' τοὺς χοροὺς,
ἢ μὰ φορὰ τοῦλάχιστον τὴν Ἀλεοῦ δὲν τᾶσανε,
ἢ κῆριος ποὺ δὲν τᾶβαζε σὺν πύρα σάν λαγὸς
δὲν εἶ' ἑλλίδα κᾶποιε τὰ γίγη στρατηγός.

Ἰάρα, θὰ λείπουν δι' αὐτὰ, θὰ πατηθοῦν θεομοί,
τῶρα κᾶνὰ δαιμόνια, Στρατῶν ὄργανισμοί,
τῶρα τὰ πᾶν' ἄλθινὰ
καὶ στρατοπέδων βρόντοι,
καὶ τὰ σταλῆ γὰ τὸ κενὰ
θὰ πληρωθοῦν ἱερόνα.

Τὶ θιάβολο κατέβηκε σὺν Κόνιε τῆς Κερκίρας
καὶ σ' τοὺς λοιποὺς φροσθήρας
να' βγοῦν ἀπὸ τὰ πρᾶγματα τοῦ κρᾶτους τὰ συνήθη
καὶ νὰ χαλάσουν ἄδωκα τὰ πάτρια μας ἦθη ;

' Σοῦ Κιζότου τὴν πατριὰ φθάνει σάν Ρωμῆος Κιζῶτος...
κάνετε μου τώρα θέσι νὰ καθῶσι πρῶτος πρῶτος.
Σὺν Ἰνφάντης τῆς Ἀθήνας μὴ θέσι σὺς ζητῶ...
δὲν ἀμοῦτε τέλος πάντων πῶς θὰ κάνομε Στρατό,
κῆν ἐξήγητα, κῆν περηγητα, κῆν χιλιάδες ἐπιστό ;

' Ἡ πατρίς τῶν πολεμάρχων, καὶ στρατεύματα ζητεῖ,
κι' ὀσοοῦτω λαγεδῶνας Σηπητιῶνων σνημοσεῖ,
ποὺ δὲν ἔπαυσε νὰ ψάλλη κλήη τῆς εἰρήμια,
δίνει μὰ γερὴ ἀπαλόρα
κι' ἀξιώσει ἔχει τῶρα
νὰ χωθῆ καὶ σὺν Μαρόκου τὸ σπουδαῖο ζήτημα.

Πῶρ φωνάζω, γιγαγίν βάρ,
βάρδα βάρδ' Ἀλμεδοβάρ,
βάρδα, Γίλλε, Γερμανέ,
καὶ Τῆτον κουνετέ.

Μὰ και σὺ μετὸ μπουρονοῦ, προσφιλέστα' Ἐλ-Μορσῆ,
τοῦ Μαρόκου γυναικᾶ,
ποὺ γροφῆς γὰρ θηλινα,
κᾶνε τόπο πρὶν ἀμοῦσης : τὴν κακῆ σου τὴν ψυχρῆ.

Τέτοια τοὺς εἶπα, Περικίη, σὶ διαφρόνος γλώσσας,
τοὺς τρεῖς ζουρλομανθάς μου θυμοειδῶς διπλόσας,
κι' ὁ κύριος Ἀλμεδοβάρ μοῦσε πῶς σάν παθρᾶ τῶ
μᾶς ἔχει μὲς σ' τὴν κοραδῶν, πῶτισσι σ' τὴν κοραδῶ τῶ.

Μὰ κ' ὅι λοιποὶ μ' ἐδέχθησαν προθύμως ἐκεῖ πέρα,
 γκαὶ τοὺς πῆγε ριπιτὶ μ' ἐκείνη τὴν φοβέρα...
 τὸ Στρατεῦμα τοῦ μέλλοντος τοὺς πῆρε τὸν ἀέρα.

Λοιπὸν ἐκάθισα κ' ἐγὼ μὲ τὸς ἀντιπροσώπους
 καὶ μὲ καθυποχέωσαν μὲ τὸς ἀφροὺς τῶν τρόπων.
 Συνομιλῶναι βλοὶ μας ἐκάναμε γλυκεραῖς
 γὰ μπάλους καὶ γὰ λούσα,
 κ' ἐκτύπαζα τὸν Ἐλ-Μορχή καὶ τοὺδινα σβερχαῖς
 καὶ τὸν ἑαργαλοῦσα.

Καὶ στὸ τραπέζι κάρφωσα τὸν ξυλίνο μου στόμο
 κ' ἄρχισα νὰ συσκέπταμαι κ' ἐγὼ γὰ τὸ Μαρόκο.

Ἐστὴν Ἀλγεθίρας βροσκομαί, βρε Περικλῆ χαζέ,
 καὶ κῆνο τὸν Τορσαντὸ τῆς Κάμεν τοῦ Μπιζέ.
 Ἄλλ' ὅμως ἐπεθύμησα καὶ σὲ καὶ τοὺς κηφῆνας,
 καὶ γράψε μου παρακαλῶ τὰ νέα τῆς Ἀθήνας.

Χορὸς Κουρέων ἐκ τῶν ὠραίων.

Ἐχασες πολλὸ ποῦ τόρα μὲς ἄτην Ἀλγεθίρας πῆγες
 καὶ μὲ τὸς ἀντιπροσώπους κάθουσαι καὶ χάρφεις νύγαις,
 καὶ δὲν ἦσουνα παρὼν
 ἴστων Κουρέων τὸν χορὸν,
 ὅπου γὰ Σχολὰς μελλούσας ἔγινε διαβόητον γυιέ,
 ἴστω Δημοτικῷ Θεάτρῳ τὸ μεγάλο φουαγιέ.
 Ἐκεῖ πέρα θὰ μπουρούσες δίχως φράκο νὰ χορεύηες
 καὶ ταπεινέστα μαλλίᾳ σου δωρεάν νὰ τὸ κουρέηες.

Λοιπὸν ἐπῆγα, Φασουλι, ἴστων μπάλο νὰ τὸ στρώσω
 καὶ νὰ σ' ἀναπληρώσω,
 καὶ μόλις μπηκᾶ φώναζαν: μὴ τόσο κοκορεῦσαι,
 γὰ πές μας ποῦ εὐνοῦρεσαι; γὰ πές μας ποῦ κουρέεσαι;

Ἦσαν διάφοροι κουρέεις
 κ' ὁ διηγῆρος ὁ Κουρέας,
 μὰ κ' ὁ Κοντοῦζης μὲ τὸ μοῦς ἐχόρευε, καλὲ μου,
 ὁ τέμπομημονεῦματα συγγράφας τοῦ πολέμου.

Ὁχι ἦτον δοῦσαι πρὸς χορὸν πολλὴ παρετηρεῖτο,
 κ' ὡς Πρόεδρος ἐπίμους ὁ Πεσμαζόγυλος ἦτο,
 καὶ μὲς στὴ Ζάλη, Φασουλι, καὶ μὲς στὴ φασαρία
 μὲ τοῦ Προέδρου τοῦ Μουσιῶ χορεύει τὴν κυρία.

Ἐχόρευε καὶ μὴ κοιτῆ,
 νεραντζούλα φουντωκοῦ,
 κ' ἔλοι τοῦπαν: γεγὰ χαρὰ σου,
 νὰ πληθαῖνης τὸν παρῶ σου.

Ἐχασα μὲ τὸς κομώσεις κάθε χορευτοῦ κουρέως,
 κ' ὁ Φιλόπουλος ἔπισος, ἀνθυπταρχὸς ὠραῖος,
 ἔχόρευε μὲ τὴν Λουῖζον, κόρη λευκοφορεμένη,
 ποῦναι κ' ἄραβωνασμένη.

Ἐδγενῶς στὰς χορευτριάς ἕνας κ' ἄλλος μὲ συστήνει...
 νὰ κ' ὁ Σίτης μὲ τὴν κόρη καὶ μὲ τὴν κυρία Σίτην.

Ἐὲς τὸ ζεύγη τοῦ χοροῦ φῶς λαμπρὸν ἀνακαυλιέ,
 εἶδα μπόρος καὶ τὸν Μανώλη, δηλαδὴ τὸν Βουρουκλιέ,
 καὶ τὸν Βουνοιῶ τῆς Μπόρας καὶ τὸν Βουλειτὴ τὸν Λένα

καὶ τὸν τέως τὸν Κολάτσο,
 κ' ἔχασα μὲ κάποιες μπρότσο,
 κ' ὅι κουρέεις ἐφαρῶν βλοὶ κ' εἶχαν κ' ἀνοικτὰ γέλενα.

Τι νὰ ποῦ γὰ τὸν Σαρββῖθ, τὸν ἐπόπη τοῦ χοροῦ;
 τὸν γνωρίζεις πρὸ καιροῦ.
 Μὰ κ' ὁ Μπούρκας ἦν ἐκεῖ, διηγῆρος ζωηρός,
 κ' ὁ μπαμπέρης ὁ Σαρρῆς, ὁ Δημήτρης ὁ ψαρερός.

Ἐἶδα κόσμο καθὼς πρέπει καὶ καμπόσους ντιστεμά,
 καὶ τὸν Ναυτικὸ τὸν Κρίτσο, μὲ δὲν ἦταν δῆλου γκαί.
 Ἄφσησαν πολλοὺς ἢ τῆσμαι εἰς τὰ κρῆτα τοῦ λουτροῦ,
 κ' εἶδα τὴν Ἀντωνιάδη,
 καὶ τὴν Ἀθανασιάδη,
 τὴν κυρία τοῦ γιατροῦ.

Ἦσαν στὸ χορὸ γαῖδοῦρι,
 κ' ἡ Σπανοῦ κ' ἡ Καραδοῦρη,
 παρενρέθησαν πρὸς τοῦτους μὲ κομώσεις Παρισιοῦ
 κ' ἡ κυρία τῶν κουρέων κ' ἡ κωνηγάδες τοῦ Μουσιῶ.

Ποῦ καὶ ποῦ καμμιὰ βελάδα ξάνοιγες, βρε Φασουλι,
 μὲ σακάνθα καὶ μὲ σμόκινος νὰ καί νεοὶ σφριγηλοί.
 Ἦσαν καὶ καμπόσοι γέροι κ' ἕνας κοντορεβιδούλης,
 ἦσαν δὲ καὶ μερικοὶ
 Σύμβουλοι Δημοτικοί,
 Νάσσοι Τζίνης καὶ Φραγκούλης.

Πλὴν κ' ὁ Δήμαρχος παρέστη μὲ τὸν γυιὸ τοῦ τὸν μεγάλου,
 μὰ κ' ὁ Χριστοφῆς ὁ Κώστας, ὅπου δὲν ἀφῆνε μπάλο.

Τὸ πάχος μὲ κατέπληξε γνωστοῦ κοιλοδοῦλου,
 δταν κ' ὁ Ράλλης μαιλιτῆ,
 ποῦ βάζει κάλην πάντοτε Δημοτικῷ Συμβούλου,
 μὰ δὲν ἐτυχεγαίει.

Παρίστατο κ' ἡ δεσποινὶς Ἰθραλοῦ μὲ λευκὰ,
 κ' ὁ Κόκκινος ὁ λαϊκὸς
 ἦτο τοῦ μπάλου μουσιῶς,
 κ' ὁ Μίλητος διεθῆνε τὸν μπάλο τεχνικὰ
 καὶ πὰ τ' ἴσπᾶν ἐχόρευε μὴ μολοχασμένη δάμαλις,
 οὐ μὴν στὰ διαλειμμένα τραγοῦθῆσε κ' ὁ Ἀράμαλης,
 βαρῆνος τῆς ἐποχῆς,
 κ' ἔλειπε μόν' ὁ Κρισταχῆς.

Ἄλλὰ δὲν εἶδα τὸν Σουβλῆ,
 ἦμτε κανέν' ἀπ' τὴν Ἀδέλη,
 κ' αὐτὸ μ' ἔλιπησε πολὺ.

Ὁ μπάλος ἐτελείεσθε κ' ἀρχίζω νὰ λησθῆμαι...
 ἐπᾶνελθε στὰ γώματα τῆς χώρας τῆς πατριῶν,
 κ' ἀπὸ τὴν Συνδιάσκεψι οὐ κατρεῶ νὰ πᾶμε
 ἴστων Ἀνιάτων τὸν χορὸ καὶ στὸ Φθισιακοῦ.

Καὶ καμπόσας ποικιλίας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τοῦ Λευτεραίου τοῦ γνωστοῦ λαμπρὸν δαμαλιστήριον,
 καταφανῆ μὲς ἄτην βλογὰ κ' ἀληθινὰ συστήρησον.
 Πρόσοφατα σολιγῆδρια κ' ἀγρόν τῆς φῶρας μπάλο
 κ' εἰς τοῦτο πρὸς δαμαλισμὸν ἄς σπεύσουν βλοὶ κ' ἔλοι.